

[Nørdqvist.]

Det tilkommer ikke mig, men østre landsret, hvortil underrettens kendelse er påkæret, at vurdere denne påstand og træffe den endelige afgørelse, som vi alle må bøje os for, hvilket nok bør fremhæves på baggrund af den store debat, sagen har givet anledning til; det har ikke alene været politisk betonedede kommentarer, men også den juridiske sagkundskab har krydset klinger.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de juridiske vurderinger, der har været fremført i pressen, men blot tilføje, at det, der er anført, understreger, at sager i al almindelighed om beslaglæggelse er overordentlig vanskelige, og selv om borgerne har den sikkerhed, der ligger i, at underrettens afgørelse kan påkæres til landsretten, er det måske værd at overveje, om vi ikke i en mere afslappet atmosfære burde tage op til drøftelse, om retsplejelovens bestemmelser om ransagning og beslaglæggelse trænger til at blive revideret. Også ud fra den betragtning, at vanskeligt tilgængelige love ofte kan sprede tvivl og mistro hos den almindelige borger, og alle kan vel være enige om, at dette så vidt muligt bør undgås.

Jeg må erkende, at de konkrete sager, forespørgeren hentyder til, aktualiserer debatten om efterretningsvæsenet og militære hemmeligheder, hvis baggrund imidlertid er, at et stort flertal i det danske folk ved deres stemmeafgivning har tilkendegivet ønsket om et militært forsvar. Dette må mindretallet, herunder jeg, i et demokratisk samfund bøje sig for, og nok også for den ubehagelige følge, at et efterretningsvæsen, som verden nu engang er, næppe kan undgås, ikke med det formål at knægte ytringsfriheden eller indføre politistatstemetoder, men tværtimod først og fremmest for at sikre vore demokratiske institutioner mod at blive rendt over ende af dem, der ønsker at bruge vold for at opnå deres politiske mål.

Dermed være ikke sagt, at efterretningsvæsenets arbejde er uden for kritik og kontrol. Tværtom finder jeg det naturligt, at mange betragter denne virksomhed med skepsis. Det er en selvfølge, at de givne instruktioner nøje må følges, og skulle den eksisterende instruks være mangelfuld, for-

ældet eller i øvrigt uacceptabel, må den ændres.

Men beslaglæggelsessagen rejser også spørgsmålet, hvad der er militære hemmeligheder, og hvem der afgør dette. For at opnå en dommerkendelse for beslaglæggelse må anklageren sandsynliggøre, at der foreligger en overtrædelse af straffelovens § 110 a, hvilket vel kun kan ske ved, at en repræsentant for forsvaret nærmere motiverer, hvorfor man anser en offentliggørelse for at være i strid med nævnte paragraf.

Hvorvidt der i den aktuelle sag virkelig er tale om hemmeligheder, er måske ikke så enkelt endda, et forhold, der lige så lidt som den skadelige hensigt uden videre fritager for ansvar. Men sagen rejser unægtelig det spørgsmål, om forsvaret ikke i for vidt omfang klassificerer anlæg og andet som militære hemmeligheder. Jeg tænker her på diverse fotograferingsforbud, der ikke medvirker til at bibringe befolkningen det indtryk, at det, der klassificeres, virkelig er af betydning for statens sikkerhed. Mon ikke det vil være muligt at få skabt retningslinjer, så situationer som den foreliggende undgås i fremtiden? Måske var det heller ikke overflødigt at tilkendegive over for dem, der har det ubehagelige arbejde, at lidt mere smidighed kan forhindre, at en sag urimeligt pustes op.

Hr. Kjær Rasmussen anfører videre retsmøder for lukkede døre. I hvilke tilfælde dette kan ske, fremgår af retsplejeloven, hvortil hr. Kjær Rasmussen henvises. At lukke dørene f. eks. af hensyn til statens sikkerhed er lovligt og kan næppe tages til indtægt for forespørgerens principielle synspunkt. At politiet ikke udspreder sin version fra et lukket retsmøde, siger sig selv.

Til sidst hævder hr. Kjær Rasmussen, at en vicepolitiinspektør har afgivet falsk forklaring for retten. Rigsadvokaten har i dette tilfælde besluttet ikke at rejse tiltale, og denne afgørelse er tiltrådt af justitsministeren. Sagen er i øvrigt indbragt for ombudsmanden, men kan derudover give anledning til mere principielle overvejelser af det hensigtsmæssige i, at justitsministeren i visse tilfælde i realiteten er en slags rigets øverste anklager.

Hr. Kjær Rasmussen skyder efter min mening langt over målet med sine anklager,